

BEST SELLER ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

Disney

Κι αν η Σταχτοπούτα δεν δοκιμάζε
ποτέ το χρυσόλοχο παπούτσι

ΜΕΤΑ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

A TWISTED TALE

ELIZABETH LIM

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο Ένα

Εκείνος ο χορός στα ανάκτορα του βασιλιά Γεώργιου θα ήταν το γεγονός της χρονιάς. Κι αυτό επειδή ήταν καλεσμένες όλες οι ελεύθερες κοπέλες του βασιλείου. Η Σταχτοπούτα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι θα πήγαινε κι εκείνη!

Θέλω να προλάβω να χορέψω έναν χορό, μονάχα έναν χορό, σκεφτόταν ενώ χάζευε από το παράθυρο της άμαξάς της το παλάτι που αχνοφαινόταν στο βάθος. Θα ήμουν τόσο ευτυχισμένη αν χόρευα έναν χορό – έστω και μόνη μου. Για να μπορώ αύριο να αναπολώ πώς στριφογύριζα κάτω από το φεγγαρόφωτο –επιτέλους– ελεύθερη.

Τη στιγμή που έφτασαν, η κοπέλα έμεινε άφωνη. Κοίταζε έκπληκτη το παλάτι. Ήταν αχανές – σαν να βρισκόταν μέσα του μια ολόκληρη πόλη! Θα μπορούσε να περάσει όλο το βράδυ εξερευνώντας τον κήπο στον οποίο την άφησε η άμαξά της.

Όμως, δεν προλάβαινε. Είχε φτάσει αργά, τόσο αργά που δεν βρισκόταν πια κανείς στην είσοδο για να την κα-

λωσορίσει. Ακόμα και η αίθουσα υποδοχής είχε αδειάσει κι είχαν μείνει εκεί μονάχα δυο φρουροί –σοβαροί κι αγέλαστοι– να φυλούν τους... τοίχους.

Καθώς εκείνη δεν είχε πρόσκληση, τριγυρνούσε εκεί γύρω, μπροστά από τις σκάλες, ψάχνοντας την αίθουσα του χορού. Παρ' όλα αυτά, δεν τολμούσε να ζητήσει βοήθεια από τους φρουρούς. Φοβόταν μήπως την έδιωχναν κι αν δεν είχε βρεθεί εκείνος ο ευγενικός νεαρός, ίσως να είχε περάσει όλο το βράδυ χαμένη –αλλά χαρούμενη– στο παλάτι του βασιλιά.

«Δεσποινίς, αν ψάχνετε την αίθουσα του χορού είναι αποδώ» της είπε.

Γύρισε και τον κοίταξε αναστατωμένη. Περίμενε πως θα ήταν κάποιος από τους φρουρούς, αλλά με ανακούφιση διαπίστωσε πως ήταν απλώς ένας καλεσμένος – όπως εξάλλου και η ίδια.

«Σας ευχαριστώ!» του απάντησε ανακουφισμένη.

Μέχρι να ανέβει τις ατέλειωτες εκείνες σκάλες τα μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα. Πόσο αστεία πρέπει να έδειχνε! Αν ήταν πιο ψύχραιμη και λιγότερο φοβισμένη, θα είχε απλώς ακολουθήσει τη μουσική και το χαμηλόφωνο μουρμουρητό των καλεσμένων.

Από την άλλη, ο νεαρός άντρας δεν έδειχνε να τη θεωρεί κουτή. Ήταν ευγενής και φαινόταν ειλικρινής. Το μαρτυρούσε η στητή του κορμοστασιά και ο ζεστός τρόπος που την κοίταζαν τα μάτια του. Καθώς βρέθηκε δίπλα της, ένιωσε στο στομάχι της κάτι άγνωστο ως τότε, αλλά υπέροχο.

«Σας ευχαριστώ» είπε ξανά κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

«Θα θέλατε μήπως... θα θέλατε να χορέψετε μαζί μου;» της πρότεινε διστακτικά.

Το κορίτσι ανοιγόκλεισε με έκπληξη τα μάτια.

«Διαβάσατε μήπως τη σκέψη μου;» τον ρώτησε χαμογελώντας. «Απόψε ευχήθηκα να χορέψω μονάχα έναν χορό... Έχει περάσει τόσος καιρός από την τελευταία φορά, που φοβάμαι πως δεν θα θυμηθώ τα βήματα...»

Ο νεαρός άντρας γέλασε κι έσπασε ο πάγος μεταξύ τους. Το γέλιο του ήταν ζεστό, όπως και τα μάτια του. Έπειτα, της προσέφερε το μπράτσο του.

«Επιτρέψτε μου να σας θυμίσω».

Τα επόμενα λεπτά κύλησαν μέσα σε μια υπέροχη θολούρα και την ώρα που στριφογυρνούσε στην αίθουσα, η Σταχτοπούτα ήξερε πως εκείνο το βαλς δεν θα το ξεχνούσε ποτέ και πως η ζωηρή μελωδία του θα έμενε χαραγμένη για πάντα βαθιά μες στην καρδιά της.

Δεν θα ξεχνούσε ούτε τον τρόπο με τον οποίο την κοιτούσε ο καβαλιέρος της – σαν να ήταν μόνοι τους μέσα στην αίθουσα. Κάθε τόσο έσμιγε τα χείλη του σαν να ήθελε να της πει κάτι, αλλά η μουσική τους παρέσυρε τόσο που τελικά δεν μιλούσε. Το ότι δεν συγκρούστηκαν με κάποιο άλλο ζευγάρι στον χορό ήταν θαύμα. Ή μήπως ήταν οι μόνοι που χόρευαν; Δεν μπορούσε να καταλάβει.

Όταν το βαλς τελείωσε, ήξερε πως έπρεπε να ξυπνήσει από αυτό το υπέροχο όνειρο. Στη μεγάλη αίθουσα κυριαρχούσαν τώρα τα μουρμουρητά των καλεσμένων και στην ατμόσφαιρα πλανήθηκε μια μυρωδιά ανακατεμένων αρωμάτων. Τα κεριά των πολυελαίων έμοιαζαν πιο φωτεινά από ποτέ.

Η Σταχτοπούτα περίμενε ότι ο καβαλιέρος της θα έβρισκε τώρα μια δικαιολογία και θα έφευγε. Αντίθετα, εκείνος τη διέψευσε, έγειρε και της ψιθύρισε:

«Θα θέλατε να περπατήσουμε έξω για λίγο; Θα ήθελα να σας δείξω τους κήπους».

Πάλι είχε διαβάσει τη σκέψη της. Πώς γινόταν αυτό; Ο πατέρας πάντα της έλεγε ότι από τη στιγμή που γνώρισε τη μητέρα της, ένιωσε σαν να γνωρίζονταν ανέκαθεν.

Ή μπορεί να αισθάνομαι έτσι επειδή έχω τόσο πολύ καιρό να κάνω έναν καινούριο φίλο, σκέφτηκε καθώς έβγαιναν από το παλάτι.

Ένα δροσερό αεράκι τη χάιδεψε στα μάγουλα κι εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα εισπνέοντας τη φρεσκάδα του κήπου.

«Είναι τόσο ήρεμα εδώ» παρατήρησε αγγίζοντας με τις άκρες των δαχτύλων της τους περιποιημένους θάμνους. «Θα ήταν περίεργο αν σας έλεγα ότι προτιμώ να βρισκόμαι εδώ έξω;»

«Μα γιατί;»

Το κορίτσι δίστασε κι αναρωτήθηκε πώς θα του φαινόταν η αλήθεια.

«Απλώς νιώθω πιο άνετα ανάμεσα στα λουλούδια και στα δέντρα. Έχω πολύ καιρό να βρεθώ με τόσο πολλούς ανθρώπους» παραδέχτηκε ντροπαλά. «Δεν ξέρω τι θα μπορούσα να συζητήσω μαζί τους».

«Δεν ήρθατε στον χορό για να γνωρίσετε τον... εμ... για να κάνετε νέους φίλους;»

«Αχ, ήρθα για να ακούσω μουσική και για να δω από κοντά το παλάτι. Και είναι πράγματι υπέροχο, όμως τίποτα δεν ξεπερνά την ομορφιά αυτών εδώ των κήπων».

«Συμφωνώ. Εδώ είναι κάθε άλλο παρά αποπνικτικά».

Γέλασαν και οι δυο κι εκείνη ένιωσε ξανά το πετάρισμα στο στομάχι της.

«Θέλω να θυμάμαι τα πάντα από αυτή τη βραδιά» δήλωσε. «Το βαλς, τα λουλούδια, τα σιντριβάνια...»

«Κι εμένα;» την πείραξε εκείνος.

Η Σταχτοπούτα χαμογέλασε, αλλά ήταν πολύ ντροπαλή για να του απαντήσει. Ναι, ήθελε να θυμάται τα πάντα και ειδικά εκείνον. Τον τρόπο που την κράτησε –διακριτικά αλλά σταθερά– σαν να μην ήθελε να την αφήσει να φύγει, τον τρόπο που τη σήκωσε στον χορό, την ευγένεια στη φωνή του όταν της απευθυνόταν... και δεν ήξερε καν το όνομά του. Θα έπρεπε να τον είχε ρωτήσει από την πρώτη στιγμή, όμως το μυαλό της ήταν ακόμη σε μεγάλη σύγχυση. Εξάλλου, πριν λίγο χόρεψαν μαζί και μετά δραπέτευσαν στους υπέροχους κήπους του παλατιού. Ένιωθε ότι ζούσαν μια μεγάλη περιπέτεια παρέα και δεν ήθελε να τη χαλάσει.

Κι αν ήθελε να είναι ειλικρινής, φοβόταν επίσης μήπως εκείνος με τη σειρά του ήθελε να μάθει ποια ήταν και από πού είχε έρθει.

«Πού γυρνά ο νους σου;» τη ρώτησε μιλώντας της για πρώτη φορά στον ενικό. Είχε νιώσει ότι οι σκέψεις της ταξίδευαν μακριά.

«Απλώς δεν θέλω να τελειώσει η αποψινή νύχτα» απάντησε.

Έγειρε πιο κοντά της κι ενώ εκείνη περίμενε να της πει κάτι, αυτός έκλεισε τα μισάνοιχτα χείλη του και καθάρισε τον λαιμό του, ενώ ένα ελαφρύ κοκκίνισμα απλώθηκε στα μάγουλά του.

«Ούτε κι εγώ θέλω να τελειώσει» είπε ντροπαλά. «Βλέπεις, έλειπα για χρόνια κι έλεγα πως δεν ήθελα να επιστρέψω, αλλά τώρα έχω ήδη αρχίσει να αλλάζω γνώμη».

«Αλήθεια; Πού ήσουν;» του μίλησε κι εκείνη στον ενικό.

Ο νεαρός άντρας δίστασε για μια στιγμή –σαν να μην ήξερε τι να πει– αλλά συνήλθε αμέσως.

«Σπούδαζα. Δεν είναι πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η ιστορία. Έλα, θέλεις να περπατήσουμε κι άλλο;»

Η Σταχτοπούτα συμφώνησε.

«Μου αρέσει πολύ εδώ έξω. Πόσο περίεργο που δεν είναι κι άλλοι άνθρωποι στους κήπους. Μόνο σε εμάς αρέσει εδώ;»

«Όλοι οι υπόλοιποι είναι μέσα».

«Για να χορέψουν;»

«Η για αυτό ή επειδή θέλουν να γνωρίσουν τον πρίγκιπα».

«Μάλιστα. Εγώ πάντως χαίρομαι που βρίσκομαι εδώ. Είχαμε κι εμείς κάποτε έναν κήπο... όχι τόσο υπέροχο όσο αυτός, μα...»

Η Σταχτοπούτα εντόπισε ένα μονοπάτι γεμάτο τριανταφυλλιές.

«Αγαπάς τα τριαντάφυλλα;»

«Και ποιος δεν τα αγαπά;»

Η Σταχτοπούτα γονάτισε προσέχοντας μη χαλάσει το φουστάνι της στα αγκάθια.

«Η μητέρα μου πάντα φύτευε τριαντάφυλλα στον κήπο μας και κάθε πρωί πηγαίναμε μαζί και τα κόβαμε».

Έμεινε για λίγο σιωπηλή. Σκέφτηκε ότι είχαν διατηρησει αυτή τη συνήθεια με τον μπαμπά της μετά τον θάνατο

της μητέρας της. Έκοβαν ένα ένα τα λουλούδια κι εκείνα ήταν τόσο φρέσκα που οι δροσοσταλίδες γυάλιζαν στα πέταλά τους κι έσταζαν στα τρεμάμενα δάχτυλά της.

«Οκτώ ροζ τριαντάφυλλα, επτά λευκά και τρία κλαδάκια μυρτιάς» μουρμούρισε κοιτάζοντας τις σειρές με τις ροζ και λευκές τριανταφυλλίες.

«Τι εννοείς;» ρώτησε με απορία.

«Τέτοια έφερνα στη μαμά μου. Ήταν αυτά που της είχε φέρει ο μπαμπάς μου όταν της είχε ζητήσει να τον παντρευτεί».

Αυτή την ιστορία την είχε ακούσει ξανά και ξανά από τον μπαμπά της, μα δεν τη βαριόταν ποτέ και πάντα του ζητούσε να της τη διηγηθεί ακόμα μια φορά.

Πριν πεθάνει η μητέρα της, πάντοτε τελείωνε την ιστορία χαμογελώντας και λέγοντάς της: «Η μητέρα σου είναι η αληθινή μου αγάπη».

Όταν εκείνη πέθανε, έγινε βλοσυρός, το βλέμμα του σκοτεινίασε και έσφιγγε τα δόντια του για να κρύψει τον πόνο όταν πια έλεγε: «Η μητέρα σου ήταν η αληθινή μου αγάπη».

Έτσι, το κορίτσι έμαθε πώς *μία και μόνο λέξη* μπορούσε να αλλάξει τα πάντα κι από τότε σταμάτησε να του ζητά να της διηγείται την ιστορία τους.

«Σχεδόν το είχα ξεχάσει» είπε με έναν ανεπαίσθητο λυγμό στη φωνή της. «Πάει τόσος καιρός...»

«Οκτώ ροζ τριαντάφυλλα, επτά λευκά και τρία κλαδάκια μυρτιάς» επανέλαβε το αγόρι. «Μην ανησυχείς, θα σε βοηθήσω εγώ να θυμηθείς».

Μια ζεστασιά πλημμύρισε την καρδιά της καθώς τον κοίταξε. Πώς ήταν δυνατόν κάποιος που γνώριζε μονάχα

λίγες ώρες να της ήταν τόσο οικείος; Κι ενώ περιδιάβαιναν τους κήπους, προσπερνούσαν τα μαρμάρινα πεζούλια και τις ήσυχες λιμνούλες και κάθονταν πού και πού για να ξαποστάσουν, έχασε την αίσθηση του χρόνου.

«Υπάρχει ένα μέρος στον κήπο που δεν έχεις δει και που θα σε κάνει να χαμογελάσεις. Είναι όμως κάπως μακριά. Μήπως είσαι κουρασμένη;»

«Όχι, καθόλου».

Και καθώς την ενθάρρυνε να τον ακολουθήσει, η Σταχτοπούτα έριξε μια ματιά πίσω της.

«Στάσου, χρειάζομαι ένα λεπτό για να θαυμάσω αυτή τη θέα».

Εκείνος έγειρε το κεφάλι του.

«Τι να θαυμάσεις, δηλαδή;»

«Τα πάντα. Τους πύργους, τα δέντρα, τις κουρτίνες που ανεμίζουν έξω από τα παράθυρα. Ακόμα και τα σύννεφα στον βραδινό ουρανό».

Έφερε τα χέρια της στο στήθος της και κοίταξε προς το Βάλор, παρατηρώντας την πόλη που απλωνόταν από κάτω.

«Αυτή η θέα...»

«Μάλλον ποτέ δεν την εκτίμησα αρκετά. Ως τώρα...»

«Κάθε μέρα από το παράθυρό μου βλέπω το παλάτι» του είπε. «Όμως τώρα η θέα από αυτό εδώ το σημείο είναι εντελώς διαφορετική».

Έγειρε στα κάγκελα θαυμάζοντας το αστραφτερό παλάτι και τον κήπο που το αγκάλιαζε.

«Δεν ξέρω εάν θα βρεθώ ξανά εδώ» σχολίασε.

Έπειτα κάθισε σε ένα σκαλοπάτι στρώνοντας ομοίομορφα το φόρεμά της.

«Ξέρεις πόσες φορές ονειρευόμουν να έρθω εδώ; Και τώρα είμαι εδώ».

Κάθισε δίπλα της στα σκαλοπάτια.

«Τι άλλο ονειρεύεσαι;»

Δεν απάντησε αμέσως. Πριν έρθει στον χορό είχε τόσα όνειρα, όμως ήταν ακριβώς αυτό: όνειρα ή μάλλον ευχές. Κι αν ήθελε να είναι ειλικρινής, ήταν ευχές να μπορούσε να ζήσει μια διαφορετική ζωή. Μέχρι εκείνο το βράδυ, δεν είχε τολμήσει να φύγει από το σπίτι της. Όμως αυτό δεν μπορούσε να του το πει.

«Θα ήθελα να γνωρίσω κι άλλο τον κόσμο» είπε σιγανά «και θα ήθελα να βοηθάω τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη».

Σταμάτησε. Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ περισσότερο. Ούτε που ήξερε τι σήμαινε να βοηθάς ανθρώπους – και πώς μπορούσε να ξέρει αφού ήταν παγιδευμένη στο σπίτι της μητριάς της;

«Κάτι άλλο;»

Η Σταχτοπούτα έσφιξε τα χείλη της. Μετά τον χορό, ίσως να μην είχε ξανά την ευκαιρία να συζητήσει τέτοια πράγματα με κάποιον. Θα επέστρεφε στο σπίτι, στη Λαίδη Τρεμίν και στις κόρες της και θα ξεχνούσε τα πάντα.

«Θα ήθελα να μην είχα ξεχάσει πώς είναι να σε αγαπούν» ομολόγησε στο τέλος κοιτάζοντας τα χέρια της και μόλις το ξεστόμισε, ευχήθηκε να μπορούσε να το πάρει πίσω.

Ακούστηκε απελπισμένη ακόμα και στην ίδια. Όμως αλήθεια δεν θυμόταν την τελευταία φορά που κάποιος της είπε κάτι ευγενικό, της είχε κρατήσει το χέρι και είχε αφιερώσει χρόνο για να τη γνωρίσει.

Το τελευταίο που ήθελε να σκεφτεί ήταν ότι έπρεπε να επιστρέψει στις άσχημες συμπεριφορές και στην παραμέληση. Έτσι, ευχήθηκε εκείνη η νύχτα να κρατούσε για πάντα.

«Πρέπει να σκέφτεσαι πως είμαι αξιολύπητη» συμπλήρωσε γρήγορα, πριν ο νεαρός προλάβει να απαντήσει.

«Όχι, καθόλου».

Δεν τόλμησε να τον κοιτάξει. Εκείνος είχε γείρει προς το μέρος της και τα δάχτυλά τους σχεδόν ακουμπούσαν μεταξύ τους.

«Μπορώ να σε νιώσω. Κάποιες φορές κι εγώ εύχομαι το ίδιο για τον εαυτό μου. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Η μητέρα μου συνήθιζε να λέει πως υπάρχουν πολλά είδη αγάπης. Αγάπη άνευ όρων, αγάπη για τον εαυτό σου, για την οικογένειά σου, για τους φίλους σου, για κάποιο ξεχωριστό άτομο... Έκανε μια παύση σαν να έψαχνε τις σωστές λέξεις. Όλα είναι σημαντικά για να είναι γεμάτη η καρδιά σου. Λες πως έχεις καιρό να βρεθείς ανάμεσα σε ανθρώπους. Εγώ το αντίθετο. Συνέχεια περιτριγυρίζομαι από κόσμο, όμως λίγοι έχουν δει βαθιά μέσα στην... στην...»

«Στην καρδιά σου;» τον ρώτησε.

Στα χείλη του σχηματίστηκε κάτι σαν χαμόγελο.

«Ναι, στην καρδιά μου» είπε μαλακά.

Έπειτα, τη φίλησε.

Κανείς δεν την είχε φιλήσει ξανά. Δεν είχε ερωτευτεί ποτέ. Έτσι, όταν τα χείλη του άγγιξαν τα δικά της, ένιωσε ζωντανή για πρώτη φορά εδώ και χρόνια. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή όλες οι ανησυχίες και τα προβλήματα της έβγαλαν φτερά κι πέταξαν μακριά αφήνοντάς τη με μια χαρά που είχε να αισθανθεί πάρα πολύ καιρό.

Ὡσπου τότε ένα ρολόι χτύπησε από κάπου μακριά κι ευθύς θυμήθηκε την προειδοποίηση της νονάς της, της νεράιδας:

«Όταν οι δείκτες χτυπήσουν μεσάνυχτα, τα μάγια θα λυθούν και όλα θα γίνουν όπως πριν».

Πετάχτηκε όρθια.

«Όχι!»

«Τι έγινε;» σάστισε εκείνος.

«Είναι μεσάνυχτα!»

«Ναι, είναι» είπε. «Μα τι έπαθες;»

Εκείνη κόμπιασε. Στον νου της ήρθαν ένα σωρό δικαιολογίες, όμως το μόνο που κατάφερε να πει ήταν: «Αντίο».

«Όχι, όχι, περίμενε. Δεν μπορείς να φύγεις έτσι. Είναι μόνο...»

«Όμως πρέπει».

Δραπέτευσε από τα χέρια του.

«Σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, πρέπει».

«Μα γιατί;»

Το ρολόι χτύπησε ξανά. Τι να του απαντούσε;

«Εμ... εγώ... Αχ, τον πρίγκιπα! Δεν πρόλαβα να συναντήσω τον πρίγκιπα!»

«Τον πρίγκιπα;»

Έσμιξε τα φρύδια του.

«Αντίο...»

Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε μέσα στους κήπους και πέρασε βιαστικά από την αίθουσα του χορού και το χολ. Ακόμα κι όταν –από τη βιασύνη της– γλίστρησε και το ένα γυάλινο γοβάκι της έμεινε στις σκάλες, αποφάσισε να το αφήσει πίσω της και να συνεχίσει το τρέξιμο.

Δεν υπήρχε χρόνος.

Μόλις μπήκε στην άμαξα, εκείνη έφυγε σαν αστραπή από το παλάτι και κατηφόρισε τον στριφογυριστό δρόμο στον λόφο του Βάλωρ. Ήταν το μεγαλύτερο λεπτό της ζωής της. Σιγά σιγά το αστραφτερό της φόρεμα άρχισε να ξεθωριάζει και –καθώς το ρολόι σταμάτησε πια να χτυπά– εκείνη βρέθηκε πάλι μέσα στα κουρέλια της να κάθεται πάνω σε μια κολοκύθα και να την περιστοιχίζουν τα δύο ποντικάκια της.

Παραπάτησε καθώς είδε μια άμαξα που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Βγήκε απότομα από τον δρόμο όσο πιο γρήγορα μπορούσε και η κολοκύθα της συνετρίβη. Όταν πια δεν μπορούσε να τη δει κανείς, στάθηκε να πάρει μια ανάσα.

Το μυαλό της γύριζε στα τελευταία λεπτά στο παλάτι. Μακάρι να μπορούσε να μείνει περισσότερο με τον όμορφο ξένο που είχε συναντήσει. Αχ, τι ανοησία του είπε πριν φύγει. Τι την ένοιαζε να συναντήσει τον πρίγκιπα; Κούνησε το κεφάλι της ντροπιασμένη.

Ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν πίστευε ότι θα τον έβλεπε ποτέ ξανά. Παρ' όλα αυτά όμως, τι όμορφα που πέρασε. Είχε πάει στον χορό και είχε δει το παλάτι με τους αστραφτερούς του πολυελαίους και τους υπέροχους κήπους.

Στα σκοτεινά, το γυάλινο γοβάκι που της είχε απομείνει, έλαμψε στο πόδι της. Έσκυψε και το έπιασε. Τι παράξενο! Όλα είχαν εξαφανιστεί εκτός από αυτό.... Το κράτησε σφιχτά στο στήθος της. Πριν από αυτή τη νύχτα δεν είχε σκεφτεί ποτέ πως η μαγεία μπορούσε να υπάρξει στη ζωή της. Συνειδητοποίησε πως τίποτα από αυτά δεν θα είχε γίνει αν δεν ήταν η νονά της.

Κοίταξε ψηλά τα αστέρια που έλαμπαν. Ήξερε πως η νονά της την άκουγε.

«Σε ευχαριστώ τόσο πολύ... για όλα».

Έπειτα, έβαλε προσεκτικά στην τσέπη της το γυάλινο γοβάκι. Τουλάχιστον είχε αυτό για να της θυμίζει την υπέροχη εκείνη νύχτα.

Τα μάγια της νονάς της είχαν πλέον λυθεί. Αύριο όλα θα ήταν όπως πριν. Η μητριά της θα συνέχιζε να της δίνει εντολές και οι κόρες της, η Αναστασία και η Ντριζέλα, θα τη βασάνιζαν με τις απαιτήσεις τους. Όμως απόψε εκείνη είχε κερδίσει για λίγο την ευτυχία. Κάτι που είχε να νιώσει πολλά χρόνια.

Και τότε, άρχισε να σκέφτεται να φύγει από εκείνο το σπίτι. Είχε πιστέψει ότι τα όνειρά της μπορούσαν να γίνουν πραγματικότητα. Δεν ήταν όμως αρκετά τολμηρή για να τα κυνηγήσει – τουλάχιστον όχι ακόμη.

Αυτό όμως που δεν είχε καταλάβει ήταν πως ίσως να μην είχε άλλη επιλογή.

*Κι αν η Σταχτοπούτα δεν δοκιμάζε
ποτέ το γυάλινο γοβάκι*

Μια συναρπαστική σειρά όπου
οι κλασικές ιστορίες της Disney ξαναγράφονται
για όσους μεγάλωσαν μαζί τους,
αιτηώντας εντελώς τα δεδομένα.

Τι θα γινόταν αν...

Ένας απρόβλεπτος κόσμος με σκοτεινές ανατροπές
και ήρωες που δοκιμάζονται ξανά και ξανά
σας περιμένει να τον ανακαλύψετε!

www.minoas.gr

9 786180 228519
ISBN 978-618-02-2851-9
ΚΩΔ. 61427